

PHẦN 5

Sandy Savarano, người mà Lacey biết dưới cái tên Curtus Caldwell đang rời căn hộ của Isabelle Waring bằng cầu thang cấp cứu xuống đến tầng hầm và đi khỏi đó bằng đường dành cho nhân viên. Một việc làm rất liều lĩnh, nhưng đôi khi người ta phải đánh liều.

Với bước chân hồi hải, hấn ra đại lộ Madison, cái kẹp hồ sơ bằng da được ôm sát trong người. Hấn gọi một chiếc tắc xi đi đến một khách sạn nhỏ trên đường 29, nơi mà hiện giờ hấn đang ở đó. Một khi vào trong rồi hấn liệng cái kẹp hồ sơ lên giường và tự ban thưởng cho mình một ly xốt gần đây. Hấn uống một hơi hết nửa ly và nhâm nhi phần còn lại. Đây là nghi thức mà hấn thường tuân thủ sau một việc làm thuộc loại này.

Cầm ly rượu xốt, hấn cầm cái kẹp hồ sơ lên và ngồi xuống một ghế bành thật êm được đặt trong căn phòng. Cho đến sự trục trặc sau cùng, việc này không có vẻ gì khó hết. Hấn đã vào trong tòa nhà mà không để cho người gác cửa thất mật khi người này diu một bà già ra một chiếc tắc xi. Hấn đã vào được trong tòa nhà nhờ cái chìa khóa mà hấn đã chôm được trên bàn ở cửa ra vào trong khi Lacey Farrell nói chuyện với và Isabelle Waring trong phòng đọc sách.

Hấn đã thấy người đàn bà đó trong phòng, đang nằm dài trên giường, mắt nhắm lại. Cái kẹp hồ sơ bằng da được để trên chiếc bàn ngay đầu giường. Khi bà ta thấy hấn bước vào bà vùng dậy định bỏ chạy, nhưng hấn đã chặn ngay cửa rồi.

Bà không la. Không, bà hoảng hốt đến tột cùng. Đó là điều hấn thích nhất: Nỗi sợ hãi man rợ trong ánh mắt, sự xác tín là mình không thể trốn thoát được và cái chết đang đến gần. Hấn đã tận hưởng cái khoảng khắc đó. Hấn thích rút thật chậm rãi khẩu súng của mình ra, mắt nhìn thẳng vào mặt nạn nhân và nhắm cho thật kỹ. Khoảng thời gian tiếp xúc chớp nhoáng đó cái khoảng khắc hết sức ngắn ngủi đó, giữa hấn và mục tiêu trước khi hấn siết cò, kích thích hấn đến tê người.

Hấn lấy lại hình ảnh của Isabelle trong lúc bà ta cố thoát khỏi tay hấn, chạy lại cái giường, lưng tựa vào các gối, đôi môi định nói điều gì đó. Sau cùng đứng ngay lúc hấn bóp cò, chỉ một tiếng la: Không! Hòa lẫn vào tiếng gọi khác đến từ phía dưới.

Một cách bực dọc, các ngón tay của Savarano gõ gõ trên bìa của các kẹp hồ sơ. Tại sao Lacey Farrell lại xuất hiện đúng vào lúc đó kia chứ? Không có mặt

cô ta thì mọi chuyện đã êm xuôi cả rồi. Đúng là một thằng ngu, hấn tự trách mình như thế, bị bắt buộc phải trốn chạy. Nhưng hấn đã lấy được cuốn nhật ký và đã giết chết Isabelle rồi còn gì nữa, đó là các công việc mà người ta muốn hấn thực hiện. Nếu như cô kia trở nên quá rắc rối thì hấn sẽ tìm cách hạ sát luôn Lacey Farrell... Hấn sẽ làm những gì hấn cần phải làm, nó nằm trong phần hành động của công việc.

Thật chậm rãi, Savarano kéo sợi dây gài cái kẹp hồ sơ và nhìn vào bên trong. Các trang giấy được gắn thật cẩn thận trong các khoen, nhưng chỉ cần liếc qua hấn cũng thấy được các trang này đều trắng tinh.

Hết sức sững sốt, hấn ngẩn nhìn nó một lúc lâu. Sau đó hấn mới lật từ trang một, cố tìm cho ra một tờ có chữ viết trên đó. Tất cả các trang đó còn nguyên, không một trang nào được viết cả. Các trang thật sự của cuốn nhật ký có thể còn nằm lại trong căn hộ kia, hấn chợt hiểu ra. Nhưng phải làm sao đây? Suy nghĩ, hấn phải nặn óc để suy nghĩ cho ra.

Bây giờ đã quá trễ để đi tìm các trang đó. Nhưng hấn phải nghĩ cho ra cách để lấy bằng được các tờ giấy đó. Không thể khác được!

Nhưng cũng không phải quá trễ để biết chắc rằng Lacey Farrell không bao giờ có cơ hội nhận dạng được hấn trước tòa. Việc này không làm cho hấn ghê tởm một chút nào cả. Trái lại chẳng khác...